

на работническия трудъ и доколко човѣшката натура е способна да прояви еластичността си, когато нарушеното равновѣсие между труда и надницата се възстановява чрѣзъ . . . гладъ! Освѣнъ болестъ — „народната печатница“ нищо друго не даде на Ботйова. Нощнитѣ подвизи и редакторството му, го събориха въ болнично легло. Слѣдната година поетътъ е ялъ повече огъ себе си, сир. отъ гърба си, както е присяще на народния ни говоръ да си служи съ рѣчта, отколкото да отдѣли бѣли пари за черни дни. Една друга болестъ, която по размѣритѣ си надминава първата.

Какво е трѣбвало да прави? Тъкмо сега е момента — говорѣлъ той на своитѣ близки, да се отиде въ Букурещъ. Лувски се връща отъ обиколка, носи насърчения, носи упования. Това събрание щѣло да рѣши по-нататъшната сѣдба на цѣлата революция. Но по ромжнскитѣ желѣзници „гратисъ“ не возятъ: съ това право се ползуватъ тиранитѣ, но не истинскитѣ народни хора. — Да трѣгнемъ пѣшкомъ, рѣкълъ той на Петъръ Дѣлгия. — Съгласенъ, отговорилъ Татмата. Едно декемврийско утро двама пѣтника, съ по една връзка хлѣбъ подъ мишка и съ по единъ пишовъ на кръста, приготвенъ всѣка минута честно да служи на непознатитѣ хора, се прощавали съ съ тѣлпа изгнаници. Пѣтницитѣ били нашиятъ поетъ и Татмата, а изпращачитѣ цѣлата позната на читателя Браилска колония. „Занеси на Левски много здраве — думалъ Иванъ Ивановичъ: кажи му, че въ деньтъ на кървавата революция ще му бѣда помощникъ“. Хиляди прѣгрѣщания, хиляди цалувки, хиляди благопожелания, смѣсени съ радостъ и съ сълзи. Велики събития ще се промишляватъ, ще се взематъ рѣшения отъ такъвъ характеръ, та когато не очаква тиранинътъ, съ единъ замахъ да изгуби и главата си и трона си . . .

По пладне съпѣтникътъ на поета взелъ да клинка, а вечерътъ, насрѣдъ пѣтъ клѣтиятъ Татма капналъ